

ninger, idetmindste i fire, som jeg her har foran mig, netop er udtalt Anskuelse af den Art, som det ærede Medlem for Ribe Amts 5te Valgfreds Igaar gjorde gjældende, og da jeg antager, at Forhandlingerne over dette Af-snit ikke ville blive affluttede i dette Møde, skal jeg indskrænke mig til denne Paastand. Dersom det ærede Medlem for Kjøbenhavns 6te Valgfreds skulde benægte den, skal jeg senere tillade mig at forlange Ordet, for at oplæse de Steder, hvor den nævnte Anskuelse bestemt antydes. Jeg skal dernæst omtale et andet Princip, som vi her have søgt at gjøre gjældende, nemlig med Hensyn til Anvendelsen af Seminariefondens Midler til at dække Seminariernes Underbalance for det kommende Finantsaar. Vi ville, at man iaar skal anvende Noget af disse Midler, og jeg skal i den Anledning gjøre opmærksom paa, at det Princip er blevet anerkjendt, idetmindste af tre forskjellige Finantsudvalg i deres Heelhed, at det var urigtigt at lade et Institut med særegne Fonds opsamle Capitaler, samtidig med at dets Underbalance blev dækket af andre Instituters Midler. Denne Anskuelse er bleven udtalt i fjerde Session og findes i Anhang B. Sp. 130 under Nr. 41. En tilsvarende Udtalelse og en Henviisning netop til det forrige Aars Finantsudvalgs Betænkning findes i femte Session, Anhang B. Sp. 75—76 under Nr. 18. Det er ligeledes tidligere blevet gjort gjældende, at Statskassen kunde unblade at tilskyde Bidrag, som den i længere Tid havde ydet til Instituter med særegne Fonds, naar disse Instituter af en eller anden Grund ikke behøvede Tilskuddet i et bestemt Finantsaar, men Statskassen selv havde bedre Anvendelse derfor. I ottende Session, Anhang B. Sp. 50, under Nr. 2 findes den Sætning gjort gjældende, som jeg her paabe-raabte mig. Jeg skal blot henvise til disse Steder for at styrke den Anskuelse, vi have søgt at gjøre gjældende, at det var finantsielt rigtigt, at gaae den Vej, som vi have anbefalet, og at lade den Afstemning staae ved Magt, som fandt Sted sidst om, at Statskassens Tilskud til Statsseminarierne skal bortfalde for det kommende Finantsaar. — Der er her fremkommet en Bemærkning angaaende en Character, der gives ved Seminarierne, og

som antages for at være gyldig til dermed at skabe vordeende Lærere, det er Characteren: „Ei uduelig“. Den er imidlertid betegnet som en Skamplet for dem, der faae den, men det er min Overbeviisning, at dersom der er nogen Sandhed heri, bør denne Character ikke længere beholdes som givende Afgang til at blive Lærer i Statskoler. Det forekommer mig at være besynderligt, at den ærede Underviisningsminister ikke har gjort nogen Indsigelse imod, at det skulde være en Skamplet at være bleven befunden „Ei uduelig“.

Formanden: Jeg skal dog bemærke, at da dette Udtryk blev fremført, blev det ikke udtalt, at denne Character var en Skamplet. Naar jeg ikke husker feil, sagde det ærede Medlem, der brugte dette, iøvrigt ganske vist mindre heldige, Udtryk, at den næsten kunde betragtes saaledes, men dette modificerer Udtrykket betydeligt.

Winther: Ja, jeg skal aldeles ikke blande mig i, om det er en Skamplet eller ikke; det skal jeg lade staae hen, men jeg skal udtale, at dersom det kan siges at være en Skamplet, burde det ikke tillades Nogen, der ikke kan opvise nogen bedre Character end denne, at blive Lærer; thi det maa da nedsette hans Afgørelse i deres Dine, for hvem han skal staae som Lærer og som Mønster. — Med Hensyn til Seminarierne blev det idag igjen gjort gjældende af det ærede Medlem for Holbæk 2den Valgfreds (Tscherning), at det, at lade en Deel af Capitalerne blive brugt, for ham aldeles ikke hænger sammen med nogensomhelst Bestræbelse for at nedlægge Seminarierne, men ikke desto mindre er det igjen blevet fremhævet af det ærede Medlem for Hjørring Amts 2den Valgfreds (Fischer), at disse to Ting skulde staae i en vis Forbindelse med hinanden. Dette kan jeg aldeles ikke anerkjende, thi det er slet ikke sagt, at man, fordi man af Bequemmelighedshensyn og efter Principer, som man tidligere har anerkjendt for at være rigtige, lader en Deel af saadanne opsamlede Capitaler blive brugt i et givet Finantsaar, dermed vil have sagt, at Staten ikke enten directe eller ved Tilskud af andre Stiftelser, der